

суперечать інтересам інших членів територіальної громади. Тому необхідним є більш широкий підхід до планування, який здійснюється в процесі соціальної співпраці;

– як систему, що складається із множини взаємодіючих елементів та підсистем. Суб'єктами такої системи виступають органи місцевого самоврядування, юридичні та фізичні особи, дії яких взаємоузгоджені і спрямовані на перетворення об'єктів планування у якісно кращий стан через системне ініціювання, розроблення та виконання стратегій і стратегічних планів. Об'єктом стратегічного планування виступає територіальна громада (її економічний, соціальний розвиток). Суб'єктив стратегічного планування муніципального утворення можна поділити на дві групи: а) суб'єкти, що здійснюють організацію розроблення стратегічних планів та засобів їх реалізації, — ті, що ініціюють розроблення стратегічного плану та безпосередні учасники робочих груп з розроблення плану; б) суб'єкти, які організують виконання стратегічних планів, — ті, за якими закріплюється координація, моніторинг, контроль за реалізацією, організація коригування, звітність за результати виконання стратегічних планів.

Стратегічне планування в системі муніципального менеджменту виконує, в першу чергу, аналітико-прогностичну функцію. Окрім того, воно реалізує й пізнавально-виховну функцію, спрямовану на формування в суб'єктів місцевих відносин нових уподобань та пріоритетів.

Стратегічне планування — одна з найважливіших функцій місцевих органів влади в зарубіжних країнах. Воно має демократичну сутність, оскільки дозволяє залучити населення до муніципального управління. Місцеве населення може бути включене до загального процесу розробки стратегічного плану з правом перегляду напрямків роботи, воно стає частиною команди, яка буде впроваджувати стратегію розвитку муніципального утворення.

Залежно від характеру організації стратегічного планування та ролі громади у створенні плану розрізняють декілька організаційних підходів:

– управлінський (або патерналістський) підхід. Розроблення стратегічного плану ініціюється органом місцевого самоврядування, депутатами за пасивної участі громади;

– експертний підхід. Передбачає залучення до розроблення стратегічного плану спеціалістів ззовні, наведення контактів органів виконавчої влади з територіальною громадою;

– експертно-консультаційний підхід. Означає залучення до

розроблення плану, як експертів ззовні, так і представників громади, має місце врахування громадської думки;

– менеджерсько-консультаційний. Полягає у залученні місцевою владою як автором представників громадськості в якості консультантів, через яких враховується думка територіальної громади;

– партнерський підхід. Передбачає залучення до робочої групи представників влади, ділових кіл та безпосередньо громадськості, часткове врахування інтересів членів територіальної громади;

– громадський підхід. Полягає у створенні громадою відповідного комітету з розроблення стратегічного плану, домінуючій ролі територіальної громади.

Найбільш прийнятним та ефективним вважається партнерський підхід щодо побудови і реалізації стратегічного плану, за якого до системи суб'єктів планування повинні органічно входити представники влади, бізнес-структур, наукових кіл та громадськості.

Людмила МОЙСЕЙ

слухачка магістратури за спеціальністю
«Державна служба»

(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Монастирський Г.Л.)

АДМІНІСТРУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

1. Адміністрування діяльності органів місцевого самоврядування — це система забезпечення внутрішньо організаційного управління функціонуванням органу місцевого самоврядування на основі використання процедур проектування, структурування, планування, документування, координації, інформатизації, внутрішнього аудиту та контролю.

2. Особливості адміністрування в органах місцевого самоврядування — бар'єри впровадження сучасних технологій адміністративного менеджменту: значний вплив політичного чинника; висока питома вага нормативно нерегламентованих адміністративних процедур; домінування юридичного адміністративно-управлінського підходу до управління діяльністю органів місцевого самоврядування; ризик відсутності менеджерських навичок у відповідних голів та депутатів

місцевих рад; високий рівень невизначеності в організації діяльності органів місцевого самоврядування; ресурсна обмеженість застосування адміністративних процедур; відсутність спадковості в організаційній культурі; ризик надмірної суб'єктивізації та волюнтаризму; об'єктивна консервативність адміністративних процедур внутрішньо організаційного менеджменту; опір модернізації адміністративних технологій; шаблонність структури органів місцевого самоврядування; ризик "роздутості" виконавчих апаратів рад; виродження органів місцевого самоврядування та відсутність об'єктів впливу технологій адміністративного менеджменту, домінування само менеджменту.

3. Інноваційний інструментарій адміністративного менеджменту: стратегічне управління організацією; організаційний фінансовий менеджмент; організаційна логістика; організаційний маркетинг; проектний менеджмент та організаційне проектування; кадровий менеджмент; сучасні інформаційні технології; ризик-менеджмент; антикризове управління організацією; ситуаційне управління організацією та управління змінами; система управління якістю.

4. Сучасні інформаційні технології адміністрування діяльності органів місцевого самоврядування: Система Megapolis™. Документообіг для побудови автоматизованих систем електронного документообігу й автоматизації ділових процесів в органах місцевого самоврядування; Автоматизована інформаційна система (AIC) "Погосподарський облік для сільських, селищних рад"; ГІС-технології «ПАНОРАМА» для створення геоінформаційної системи органів місцевого самоврядування; Муніципальна інформаційна система «ГРІС – Муніципалітет»; Система Megapolis™. Портал для організації ефективної електронної взаємодії органів місцевого самоврядування з територіальною громадою.

5. Необхідні умови для впровадження сучасних технологій в адміністрування діяльності органів місцевого самоврядування: дотримання принципів ефективної організації, відповідно до теорії організації; теоретико-правове розуміння і створення умов для формування і функціонування органів місцевого самоврядування як корпоративних суб'єктів не лише політичних, а й економічних ринкових відносин; формування належного ресурсного забезпечення адміністративної діяльності органів місцевого самоврядування; навчання посадових осіб та службовців органів місцевого самоврядування технологіям адміністративного менеджменту; врахування модернізаційної парадигми муніципального управління.

Наталія ПРОЦЬ

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Буяк А. Є.)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СПІВРОБІТНИКІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Сьогодні питання розвитку державного управління є особливо актуальним, оскільки ефективність державного управління визначається якістю функціонування системи органів влади, а також рівнем професіоналізму державних службовців, що становлять їх кадровий потенціал.

Актуальність вивчення питань професійної підготовки державних службовців в умовах динамічних соціально-економічних перетворень обумовлена потребою розвитку суспільства, де державна служба виступає основним механізмом реалізації здійснюваних реформ.

Для ефективного управління змінами в різних сферах діяльності суспільства, державні службовці повинні мати спеціальний рівень професійної підготовки. Підготовка управлінців спрямована на постійне оновлення професійних знань, кар'єрне зростання, тому орієнтація освіти має бути націлена на ці потреби і результати, на впровадження в процес навчання нових методів і технологій.

У сучасних державних управлінців відсутня мотивація на самостійне прийняття рішень і відповідальності за них, відсутні чіткі уявлення про образ грамотного, кваліфікованого, підготовленого управлінця-професіонала, який готовий діагностувати виникаючі проблеми і успішно знаходити рішення.

Інша система навчання склалася і дає продуктивні результати у ряді зарубіжних країн. У Німеччині кадри для державної служби готують спеціалізовані учбові заклади, в яких існують факультети соціального страхування, загальної адміністрації, залізничної справи, громадської безпеки і пошти. Особливість загальної спрямованості навчання полягає не в простій передачі знань, а у формуванні певного типу мислення і поведінки, необхідної для конкретних державних службовців. Тому значна частина навчального часу відводиться на вивчення реальної практики (стажування за кордоном і на конкретному робочому місці), а також використанню активних методів навчання, організовуваних модераторами (вільна дискусія, мозкова атака, круглий стіл, що